ECLI:LV:AT:2024:0521.11100024019.7.L
Lieta Nr. 11100024019, SKK-332/2024
Krimināllietu departaments

Latvijas Republikas Senāts
LĒMUMS
Rīgā 2024. gada 21. maijā

Senāts šādā sastāvā: senatori Aija Branta, Aivars Umiņskis, Inese Laura Zemīte,

iepazinies ar apsūdzētā /pers. D/ aizstāvja zvērināta advokāta Tāļa Semaņa kasācijas sūdzību par Vidzemes apgabaltiesas 2024. gada 22. februāra spriedumu, atzīst, ka ir pamats atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 573.[1] panta pirmo daļu tiesa atsakās ierosināt kasācijas tiesvedību, ja kasācijas sūdzība vai protests neatbilst šā likuma 569., 571., 572. pantā un 573. panta pirmajā daļā minētajām prasībām.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 569. panta pirmajai daļai pārsūdzēšana kasācijas kārtībā ir rakstveida kasācijas protesta vai sūdzības iesniegšana Augstākajā tiesā par tāda apelācijas instances tiesas nolēmuma tiesiskumu, kurš vēl nav stājies spēkā, nolūkā panākt tā atcelšanu pilnībā vai kādā tā daļā vai arī tā grozīšanu juridisku iemeslu dēļ. Šī panta trešā daļa noteic, ka kasācijas instances tiesa pierādījumus lietā no jauna neizvērtē.

Aizstāvis T. Semanis kasācijas sūdzībā, lūdzot atcelt apelācijas instances tiesas spriedumu, norādījis, ka apelācijas instances tiesa nav izvērtējusi lietā iegūtos pierādījumus atbilstoši Kriminālprocesa likuma 127. panta otrajā daļā un 128. pantā noteiktajām prasībām, turklāt augstāku ticamības pakāpi piešķīrusi cietušā /pers. G/ un liecinieka /pers. H/ pretrunīgajām liecībām.

Senāts konstatē, ka apelācijas instances tiesa, pamatojoties uz lietā iegūtajiem pierādījumiem, atzinusi, ka apsūdzētā /pers. D/ vainīgums viņam inkriminētajā noziedzīgajā nodarījumā pierādīts ārpus saprātīgām šaubām un viņa darbības pareizi kvalificētas pēc Krimināllikuma 130. panta pirmās daļas.

Pretēji aizstāvja kasācijas sūdzībā apgalvotajam par pieļautajiem Kriminālprocesa likuma pārkāpumiem, apelācijas instances tiesa cietušā /pers. G/ un liecinieka /pers. H/ kriminālprocesa laikā sniegtās liecības ir izvērtējusi atbilstoši Kriminālprocesa likuma 128. panta otrajā daļā noteiktajām prasībām, tas ir, to kopumā un savstarpējā sakarībā, nevienai no liecībām nepiešķirot augstāku ticamības pakāpi.

Apelācijas instances tiesa rūpīgi izvērtējusi liecinieka /pers. H/ liecības un atzinusi, ka tās apstiprina citi lietā iegūtie pierādījumi, tajā skaitā notikuma vietas apskates protokolā un tam pievienotajās foto tabulās fiksētās ziņas par faktiem. Pamatojoties uz lietā iegūtajiem pierādījumiem, apelācijas instances tiesa atzinusi, ka liecinieka /pers. H/ liecības par lietai nozīmīgiem faktiem ir konsekventas, bet atsevišķas pretrunas viņa sākotnējās liecībās ir saistītas ar pārdzīvoto satraukumu notikuma laikā.

Apelācijas instances tiesa ir izvērtējusi apsūdzētā /pers. D/ liecības par to, ka miesas bojājumu cietušajam viņš nodarījis nepieciešamās aizstāvēšanās situācijā un atzinusi, ka šīs liecības neapstiprina pārējie lietā iegūtie pierādījumi. Turklāt, izvērtējot apsūdzētā /pers. D/ liecības visa kriminālprocesa laikā, apelācijas instances tiesa konstatējusi, ka apgalvojumi par nepieciešamās aizstāvēšanās situāciju ir pretrunā ar viņa pirmstiesas kriminālprocesā sniegtajām liecībām, kuras viņš apstiprinājis liecību pārbaudē uz vietas.

Ievērojot minēto, Senāts atzīst, ka aizstāvja kasācijas sūdzībā izvirzītie argumenti ir pamatoti ar viņa atšķirīgo viedokli par lietā iegūto pierādījumu pieļaujamības, ticamības un pietiekamības vērtējumu un faktiski vērsti uz to, lai panāktu apelācijas instances tiesas nolēmuma atcelšanu nevis juridisku, bet faktisku iemeslu dēļ, kas ir pretrunā ar Kriminālprocesa likuma 569. panta pirmajā daļā noteikto.

Tādējādi šajā daļā konstatējams Kriminālprocesa likuma 573.[1] panta pirmajā daļā paredzētais pamats atteikumam ierosināt kasācijas tiesvedību.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 573.[1] panta otrā daļas 2. punktu tiesa var atteikties ierosināt kasācijas tiesvedību, ja, izvērtējot kasācijas sūdzībā vai protestā minētos argumentus, nerodas šaubas par pārsūdzētā nolēmuma tiesiskumu un izskatāmajai lietai nav būtiskas nozīmes judikatūras veidošanā.

Apsūdzētā /pers. D/ aizstāvis T. Semanis kasācijas sūdzībā norādījis, ka apelācijas instances tiesa bez pamatojuma noraidījusi viņa pieteikto lūgumu uz tiesas sēdi uzaicināt un uzklausīt liecinieku /pers. I/.

Senāts jau iepriekš paudis atziņu, ka apsūdzēto personu vai viņu aizstāvju pieteikto lūgumu motivēta noraidīšana lietas iztiesāšanas laikā nav vērtējama kā apsūdzētā tiesību ierobežošana, jo atbilstoši Kriminālprocesa likuma 496. panta otrās daļas nosacījumiem tiesai prokurora, cietušā, apsūdzētā vai viņa aizstāvja lūgumi ir jāizvērtē un jāizlemj, bet tai nav obligāta pienākuma šos lūgumus apmierināt (*Senāta 2011. gada 28. marta lēmums lietā Nr. SKK-163/2011, 11810021908, 2015. gada 17. septembra lēmums lietā Nr. SKK-474/2015, 11096124414*).

Senāts konstatē, ka pretēji kasācijas sūdzībā norādītajam apelācijas instances tiesa aizstāvja pieteikto lūgumu ir izvērtējusi un argumentēti noraidījusi. No apelācijas instances tiesas 2023. gada 22. februāra sēdes protokola un tā audioieraksta ir konstatējams, ka lūgums noraidīts, ņemot vērā to, ka liecinieks nav liecinājis par pierādīšanas priekšmetā ietilpstošajiem apstākļiem, tas ir, liecinieks nav redzējis sitiena izdarīšanas momentu. Turklāt kasācijas sūdzībā aizstāvis nav pamatojis, kādus liecinieka /pers. I/ liecībās norādītos faktus vai ziņas par faktiem, kurām ir nozīme lietas taisnīgā izspriešanā, tiesa atstājusi bez ievērības, aprobežojoties vien ar vispārīgu apgalvojumu.

Ievērojot minēto, Senāts atzīst, ka apsūdzētā /pers. D/ aizstāvja T. Semaņa kasācijas sūdzībā izvirzītie argumenti nerada šaubas par pārsūdzētā nolēmuma tiesiskumu. Turklāt izskatāmajai lietai nav būtiskas nozīmes judikatūras veidošanā, jo kasācijas sūdzībā izklāstītie argumenti šajā daļā nav saistīti ar tiesu praksē nozīmīgu tiesību normu interpretāciju.

Tādējādi šajā daļā konstatējams Kriminālprocesa likuma 573.[1] panta otrās daļas 2. punktā paredzētais pamats atteikumam ierosināt kasācijas tiesvedību.

Pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 573. panta trešo un piekto daļu un 573.[1] panta pirmo daļu un otrās daļas 2. punktu, Senāts

atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Lēmums nav pārsūdzams.

A. Branta A. Uminskis I. L. Zemīte